



jutru slišala že znani zvok. V dveh tetradah sva poslušala oglašanje kar treh osebkov gozdnega jereba! Zato je bilo razmišljanje o tem, ali bi se odzvala vabilu na delavnico o gozdnem jerebu, ki jo je organiziral Tomaž Mihelič, povsem odveč!

Več kot očitno sem imela precej somišljenikov, saj je bil predprostor na DOPPS-u 27. oktobra skoraj pretesen. Delavnica je pritegnila tako mlade kot tudi nekatere »stare mačke« s področja ornitologije. Ob odličnem fotografskem gradivu smo iz prve roke zvedeli marsikaj o gozdnem jerebu. Spoznali smo tudi ustrezen (neustrezen) tip habitata in poslušali različna oglašanja. Na delavnici smo se naučili osnovnih veščin popisovanja gozdnega jereba, saj o njegovi razširjenosti v Sloveniji ni veliko znanega. A če številčna udeležba na delavnici pomeni tudi nekaj novih moči na terenu, bomo s skupnimi močmi v prihodnosti rešili tudi to neznanko! Gozdnega jereba popisujemo tako, da s piskanjem na piščalko posnemamo njegovo oglašanje in spodbudimo, da se kot značilna teritorialna vrsta postavi v bran svojega teritorija tako, da se oglasi tudi sam. Za uspešno posnemanje jerebovega oglašanja potrebujemo piščalko, ki jo lahko z nekaj spretnosti izdelamo kar sami. Tako se je DOPPS-ov prostor v nekaj minutah spremenil v pravo malo delavnico, kjer se je nabralo kar nekaj tehničnih pripomočkov. Po Tomaževi dobro izpiljeni tehniki smo iz zajčje kosti izdelali prvo piščalko! Med opazovanjem brušenja, piljenja, vrtnanja in zalivanja s pečatnim voskom se je stopnjevala tudi nestrpnost. Bo res zapiskala? Številne glave, ki so se stikale okoli Tomaža, so pozorno spremljale vsak korak. In ko je Tomaž prvič pihnil v piščalko, se je hkrati s piskom zaslišalo tudi navdušeno ploskanje. Z nekaj dodatnega brušenja smo jo nato še uglasili. Popoldne se je že prevesilo v večer, nastale so še tri piščalke. Delavnica se je tako zaključila, Tomaževa obljuba pa je tudi tokrat držala; četrtek večer je bil res zanimiv, poučen in družaben...

Pa še to: v upanju, da se mi v naslednjem koraku spoznavanja z gozdnim jerebom posreči tudi srečanje z njim, sem se lotila izdelave svoje piščalke. Čas do prihodnje jeseni, ki je najboljši za popisovanje jerebov, pa bo najbrž tudi hitro minil! ●

Vrbovski tali čakajo na travniške ptice

//Urša Koce

»To je prava akcija, kakršnih si še želimo,« smo skoraj v en glas govorili tisti, ki smo se zadnjo soboto v oktobru zbrali na Vrbovskih talih – parcelah našega društva na Ljubljanskem barju. In ni nas bilo malo! Nekaj več kot trideset članov je ocedilo prostor, ki bo odslej namesto penicam, kosom in drugim »grmiščarjem« zagotavljal prostor ogroženim travniškim pticam, predvsem koscu. Verjetno se še spominjate, da so DOPPS-ovi terenski skrbniki parcel lansko leto zmulčili gosto zaraslo grmičje, da bi pridobili nove travnate površine za gnezdenje travniških ptic. Od mulčenja so na parcelah ostali t.i. sekanci, torej večje in manjše veje grmičja, ki je padlo pod ostrimi mulčerjevimi noži. Prav tako pa so v tleh ostale zajetne korenine. Enih in drugih na parcelah ni več – lesno biomaso, ki smo jo prostovoljci akcijsko zbrali na ogromnih kupih, je Željko s traktorjem odpeljal. No, nekaj malega smo jo pokurili kar na mestu samem, to pa zato, da smo nad žerjavico cvrli zasluženo malico, v njej pa pekli slasten krompir.

Da se bo društvo še naprej krepilo, so bolj kot kdaj prej dokazali otroci. Njihova res številčna zasedba in prav odrasla zavzetost in vztrajnost pri delu je navdušila vse navzoče. No, malčke pa je zanesljivo navdušila vožnja na traktorski prikolici. Kako malo je bilo treba, da smo se z njimi razigrali tudi odrasli! Otroci bi kroge po parceli še kar ponavljali, če se nam odraslim ne bi mudilo na malico. Res, takšnih akcij si še želimo. Sončen in topel jesenski dan, ravno pravnjti telesni napor, prijetna družba, zadovoljni člani, dobra malica, upanje na svetlo prihodnost in seveda opravljeno koristno, dobro delo: ni kaj dodati. Hvala Željku in njegovim desnim rokam, ki so nas zbobnali skupaj! Upamo, da se bodo na pomlad na Vrbovskih talih zbrale tudi travniške ptice. ●

6: Za izdelavo piščalke potrebujemo: zajčje piščali (nožne kosti), pile, pečatni vosk, vžigalnik, nožek ter nekaj spretnosti in ščepec posluha... No, če slednjega nimate, izdelava ni neizvedljiva! foto: Vojko Havliček

7, 8 in 9: Pri zavzetosti za delo na Vrbovskih talih so otroci skorajda zmagovali, pri zavzetosti za jelo pa so bili odraslim daleč za petami! foto 7 in 8: Dare Fekonja foto 9: Vojko Havliček